

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și nouă

Tapiseria profetică a Bătăliei de la Panium: un preludiu al Legii duminicale

Jeff Pippenger

2024-04-19

Bătălia de la Panium a fost, în esență, un război spiritual. Imediat înainte de legea duminicală, al optulea președinte, care este al șaptelea (al cincilea) de la Ronald Reagan la timpul sfârșitului, în 1989, care este, de asemenea, ultimul președinte republican, și care este cel mai bogat președinte, și care, de asemenea, stârnește întreaga sferă a globalismului, va conduce protestantismul apostat la înfrângerea religiei grecești a lui Pan, care este „woke-ismul” globalismului. În versetele unsprezece și doisprezece, istoria care începe la războiul din Ucraina din 2014 se încheie la legea duminicală în versetul șaisprezece. Versetul cincisprezece este Bătălia de la Panium, iar Bătălia de la Panium conduce la Bătălia de la Actium, care este Al Treilea Război Mondial.

La ceasul „marelui cutremur”, care este legea duminicală din versetul șaisprezece, Islamul celui de-al treilea Vai atacă Statele Unite, mâniind națiunile și aducând ruină națională. Cea care precede acel atac este Bătălia de la Panium. La legea duminicală se stabilește tripla unire a balaurului, fiarei și profetului mincinos.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

În acel moment, rana de moarte a papalității este pe deplin vindecată, iar ea domnește în mod suveran până când, în cele din urmă, își află sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Atunci când Roma cucerește al treilea obstacol, ea domnește, așa cum este reprezentată de Roma păgână în Daniel, capitolul opt, versetul nouă, și în capitolul unsprezece, versetele șaisprezece până la nouăsprezece. Când Roma papală a smuls din rădăcină cele trei coarne, ea a domnit în mod suveran timp de o mie două sute șazeci de ani, după cum și Roma păgână a domnit în mod suveran timp de trei sute șazeci de ani după ce a cucerit Egiptul, al treilea obstacol, la bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr.

În gramatică, sufixul "ium" se adaugă la sfârșitul unui cuvânt pentru a forma un substantiv care denotă un loc, o stare sau o colecție de ceva. Este utilizat în mod curent la formarea termenilor tehnici și științifici, în special în chimie și biologie. De exemplu: "stadium" se referă la un loc pentru competiții sportive sau alte evenimente, "aquarium" se referă la un loc în care organismele sau plantele acvatice sunt păstrate pentru expunere, iar "gymnasium" se referă la un loc pentru

exerciții fizice sau antrenament. În terminologia științifică, "ium" este adesea folosit pentru a indica un element sau un compus chimic, în special atunci când elementul sau compusul a fost izolat sau descoperit. De exemplu: "sodium" se referă la un element chimic cu simbolul Na, "calcium" se referă la un element chimic cu simbolul Ca.

Începutul stăpânirii supreme a Romei păgâne s-a produs la Bătălia de la Actium, iar Bătălia de la Panium a deschis calea către războiul reprezentat de Actium, căci, "rând după rând", Actium reprezintă legea duminicală, când papalitatea stăpânește din nou lumea în mod suprem.

Actium a fost o bătălie navală, iar Panium a fost o bătălie terestră; astfel, legătura dintre cele două bătălii reprezintă o bătălie de anvergură mondială, care cuprinde uscatul și marea. Actium, cea mai faimoasă bătălie navală din istoria antică, reprezintă de asemenea un război mondial, căci „apele pe care le-ai văzut, unde șade desfrânata, sunt popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi”. Panium reprezintă un război spiritual, îmbinat cu un război politic, odată cu apropiata lege duminicală.

Cuvântul „pan”, ca substantiv, are mai multe sensuri în funcție de context, dar, în mitologia greacă, Pan este zeul păstorilor, al turmelor, al muzicii rustice și al sălbătăciei. El este adesea înfățișat ca o ființă pe jumătate om, pe jumătate țap, cunoscut pentru dragostea sa față de muzică și natură.

Ca act încununător în marea dramă a amăgirii, chiar Satana se va da drept Hristos. Biserica a mărturisit de multă vreme că așteaptă adventul Mântuitorului ca pe împlinirea deplină a nădejdlor ei. Acum marele amăgitor va face să se creadă că Hristos a venit. În diferite părți ale pământului, Satana se va manifesta printre oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, asemănătoare descrierii Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa. Apocalipsa 1:13-15. Marea luptă, 624.

Pan este zeul-păstor și se va da drept Adevăratul Păstor. Impersonarea lui Hristos de către Satana începe la legea duminicală, căci la „decretul” „putem” atunci „să știm că a sosit timpul pentru lucrarea minunată a lui Satana și că sfârșitul este aproape”.

Cuvântul „pan” poate, de asemenea, să se refere la un vas de gătit puțin adânc, cu margini largi, folosit pentru prăjire, coacere sau gătitul hranei. Războiul final este centrat asupra Ierusalimului duhovnicesc, muntele sfânt care este înălțat ca un stindard, și muntele spre care fuge cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care încă se află în Babilon. În vremea aceea toate neamurile vor veni împotriva Ierusalimului duhovnicesc, care este identificat drept o „cupă” (pan).

Profeția, cuvântul Domnului pentru Israel. Așa zice Domnul, Cel ce întinde cerurile, întemeiază pământul și întocmește duhul omului înăuntrul lui: Iată, voi face din Ierusalim un potir al amețelii pentru toate popoarele dimprejur, când se va pune asediu atât împotriva lui Iuda, cât și împotriva Ierusalimului. În ziua aceea voi face din Ierusalim o piatră împovărătoare pentru toate popoarele; toți cei ce se vor împovăra cu ea vor fi sfărâmați, chiar dacă toate popoarele pământului s-ar strânge împotriva lui. Zaharia 12:1-3.

Ierusalimul este, de asemenea, cazanul, căci este vasul în care se desfășoară drama. Un „cazan” este un vas de gătit.

Atunci mi-a zis: Fiule al omului, aceștia sunt oamenii care uneltesc răul și dau sfaturi nelegiuite în cetatea aceasta, care spun: Nu este aproape; să zidim case! Cetatea aceasta este cazanul, iar noi suntem carnea. De aceea, prorocește împotriva lor, prorocește, fiule al omului. Și Duhul Domnului a venit peste mine și mi-a zis: Vorbește: Așa zice Domnul: Așa ați zis, casă a lui Israel; căci Eu cunosc gândurile care vă vin în minte, pe fiecare dintre ele. Ați înmulțit ucișii voștri în cetatea aceasta și ați umplut străzile ei cu cei uciși. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: ucișii voștri, pe care i-ați așezat în mijlocul ei, ei sunt carnea, iar cetatea aceasta este cazanul; dar pe voi vă voi scoate din mijlocul ei. V-ați temut de sabie; și Eu voi aduce sabie asupra voastră, zice Domnul Dumnezeu. Vă voi scoate din mijlocul ei și vă voi da în mâinile străinilor și voi împlini judecăți în mijlocul vostru. Veți cădea de sabie; vă voi judeca la hotarul lui Israel; și veți ști că Eu sunt Domnul. Cetatea aceasta nu vă va fi cazan, nici voi nu veți fi carnea în mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, pentru că nu ați umblat în rânduielile Mele, nici nu ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor care vă înconjoară. Ezechiel 11:2-12.

În engleză, „pan”, ca prefix, înseamnă „universal”, „tot” sau „care se întinde pretutindeni”. De pildă, „panoramă” se referă la o vedere amplă sau cuprinzătoare asupra unei zone, „panteism” se referă la credința că universul este divin, iar „panamerican” se referă la ceva care implică toate țările din cele două Americi. Astfel, „pan” desemnează un război la scară mondială.

Satana abate cugetele prin întrebări neînsemnate, pentru ca ele să nu vadă, în mod clar și distinct, chestiuni de mare însemnătate. Vrajmașul plănuiește să prindă lumea în cursă.

Așa-numita lume creștină urmează să fie teatrul unor acțiuni mari și decisive. Oameni aflați în poziții de autoritate vor promulga legi menite să controleze conștiința, după exemplul Papalității. Babilonul va face ca toate neamurile să bea din vinul mâniei desfrânării ei. Fiecare neam va fi implicat. Mesaje alese, cartea 3, 392.

Cuvântul „act”, ca substantiv, înseamnă „o decizie formală, în formă scrisă, sau o lege, adoptate de un organ legislativ.”

„Când națiunea noastră va abjura într-atât principiile guvernării sale, încât să adopte o lege duminicală, protestantismul, prin acest act, va da mâna cu papismul.” Mărturii, volumul 5, p. 712.

Așa-numita lume creștină este un teatru al marilor acțiuni, sau acte, și fiecare națiune (pan) va fi implicată. Cuvântul „act” se poate referi, de asemenea, la o diviziune sau un segment al unei piese, al unui film ori al altei reprezentații, caracterizat în mod obișnuit de un ansamblu particular de evenimente sau acțiuni. Verbul „a acționa” înseamnă a săvârși o acțiune specifică sau a te comporta într-un anumit fel. Poate, de asemenea, să desemneze simularea sau interpretarea unui rol, precum în jocul scenic dintr-o piesă ori într-un film.

Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este dat uitării. În marile mase ale omenirii nu există unitate, decât în măsura în care oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile egoiste. Dumnezeu privește. Scopurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrățiți vor fi împlinite. Lumea nu a fost dată în

măinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie ca elementele confuziei și ale dezordinii să domnească pentru o vreme. O putere din adânc lucrează pentru a aduce la împlinire ultimele mari scene ale dramei — Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiurii în cei care se leagă între ei în societăți secrete. Cei care cedează pasiunii pentru confederare lucrează la împlinirea planurilor vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.

Nelegiurirea a ajuns aproape la limită. Confuzia umple lumea, iar o mare groază se va abate curând asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează în curând să se abată asupra lumii ca o surprindere covârșitoare. Review and Herald, 10 septembrie 1903.

Panium și Actium reprezintă Al Treilea Război Mondial. În acel război vor avea loc manifestări supranaturale, așa cum sunt reprezentate de zeul grec-țap Pan. Războiul va fi asociat cu impunerea legii duminicale ca un „act”. Iar războiul este identificat drept „ultimele scene din marea dramă”, căci el nu este doar actul juridic al impunerii legislației duminicale, ci și apogeul dramei Evangheliei în orele de închidere ale timpului de probă al omenirii. Înainte de bătălia în care Panium și Actium se unesc în mod profetic, la versetul șaisprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel, oastea lui Dumnezeu din timpul sfârșitului va fi deja ridicată, iar steagul lor, care este un stindard, va fi atunci înălțat. Sensul primar al „stindardului” este steagul unei armate.

Act și Pan sunt Actium și Panium, iar Lingvistul Minunat a controlat geografia, denumirile și istoria ambelor bătălii, căci aceasta este istoria imediat anterioară legii duminicale ce urmează în curând. Bătălia de la Panium a avut loc în anul 200 î.Hr., iar versetul șaisprezece identifică cucerirea Ierusalimului de către Roma în anul 63 î.Hr.

În cadrul istoriei zilelor de pe urmă, care este reprezentată de perioada 200 î.Hr. – 63 î.Hr., formarea imaginii fiarei în Statele Unite se va împlini, după cum este reprezentată de istoria 161 î.Hr. – 158 î.Hr. Înaintea perioadei în care vor avea loc mișcările finale de ridicare a unei imagini a fiarei în Statele Unite, va exista un eveniment reprezentat de revolta de la Modein din 167 î.Hr. Revolta este tipificată de revolta împotriva religiei impuse de Grecia, iar aceasta va conduce la o piatră de hotar reprezentată de rededicarea templului în 164 î.Hr.

Anul 164 î.Hr. este comemorat de iudaism din pricina minunii prin care o cantitate de untdelemn sfânt, suficientă pentru o singură zi, a ținut opt zile. Astfel, 164 î.Hr., care precede 161 î.Hr., indică o minune satanică înfăptuită pentru poporul apostat al lui Dumnezeu. Minunea este reprezentată ca o zi dând naștere la opt zile, iar untdelemnul din ziua întâi a fost cel care a susținut întreaga perioadă de opt zile. Minunea a fost adusă asupra acelei părți care aparținea celor șapte, iar această piatră de hotar este așezată chiar în istoria în care enigma celui de-al optulea, care este dintre cei șapte, se împlinește asupra atât a cornului republican apostat, cât și a cornului protestant apostat.

Manifestarea miracolelor satanice înaintea iminentei legi duminicale este asociată cu zeul grec Pan. Când Bătălia de la Panium va fi purtată și câștigată de Trump și de protestantismul apostat, „cutia Pandorei” va fi fost deschisă și nu va exista nicio cale de a rezolva problemele care vor fi atunci dezlănțuite asupra omenirii, căci „o mare groază este pe cale să vină curând asupra ființelor umane. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce

este pe punctul de a se abate asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.”

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care au fost pecetluiți de puterea sfințitoare a Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost dată prin desigilarea Revelației lui Isus Hristos. Acea Revelație cuprinde mai multe linii specifice de adevăr și oferă învățatură sfințită despre Cine este Isus. În calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu, El este Minunatul Lingvist care a stăpânit întregul limbaj omenesc, întrucât, prin puterea Sa, a adus la existență diferitele limbi când a revărsat confuzie la turnul Babel. El este Minunatul Numărător care a ascuns taine în numerele așezate în Cuvântul Său și în întreaga Sa creație. El este Cel ce stăpânește istoria, căci istoria este „istoria Lui”. El a creat pământul și a cârmuit forma geografică a planetei Pământ după Potop și, în consecință, diferitele geografii profetice care alcătuiesc „adevărurile” aflate în Cuvântul Său. Cei o sută patruzeci și patru de mii reprezintă, între altele, pe aceia care manifestă credința că El a creat toate lucrurile.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era într-un început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ceea ce s-a făcut. Ioan 1:1-3.

Povestea cutiei Pandorei este un mit din mitologia greacă antică. Este relatată în principal în „Munci și zile” ale poetului grec Hesiod și în diverse alte surse clasice. Este, în mod evident, o parafrază a experienței Evei în Grădina Edenului. Numele „Pandora” provine din mitologia greacă antică. Este derivat din cuvintele grecești „pan”, însemnând „tot”, și „dora”, însemnând „daruri”. „Pandora” înseamnă „înzestrată cu toate darurile”. Eva este simbolul Bisericii, iar toate darurile se află în lăuntru Bisericii lui Dumnezeu.

În mitologia greacă, Pandora a fost prima femeie muritoare creată de zei. Potrivit mitului, ea a fost făurită de Hefaiistos la porunca lui Zeus, regele zeilor, ca parte a unui plan de a pedepsi omenirea. Fiecare dintre zei a contribuit la înzestrarea Pandorei, oferindu-i daruri precum frumusețe, grație, inteligență și farmec. Zeus i-a dat un vas (în repovestiri ulterioare, acesta a devenit o cutie) și i-a poruncit să nu-l deschidă sub nicio circumstanță. Evei i s-a spus că poate mânca din orice pom, în afară de „pomul din mijlocul Grădinii”.

Pandora, copleșită de curiozitate, a cedat în cele din urmă ispitei și a deschis vasul. Procedând astfel, toate relele, durerile și bolile care fuseseră până atunci păstrate înăuntru au fost eliberate în lume, răspândind suferință și nenorocire în rândul omenirii. Totuși, un lucru a rămas în vas: speranța. În unele versiuni ale mitului, Pandora a închis repede vasul, împiedicând speranța să scape, în vreme ce, în altele, speranța a ieșit și ea, oferind omenirii o licărire de optimism și tărie în fața adversității.

Bătălia de la Panium se întâlnește cu Bătălia de la Actium în momentul legii duminicale care urmează să vină în curând, iar legea duminicală care urmează să vină în curând a fost prefigurată de proba din Grădina Edenului. În grădină, proba era pur și simplu pentru Adam și Eva, dar în zilele de pe urmă proba trebuia să pună la încercare întreaga omenire de pe întregul pământ. Prima probă, aceea a crederii sau necrederii în cuvântul lui Dumnezeu din grădină, prefigurează ultima probă a legii duminicale. Eva a eșuat la acea primă probă și a deschis stăvilarele nenorocirilor

asupra omenirii, așa cum este ilustrat în mitul Pandorei.

Când Bătălia de la Panium se unește cu Bătălia de la Actium, încercarea reprezentată în Grădina Edenului va fi deschisă pentru întreaga omenire. Nădejdea care este atunci oferită lumii este stindardul care este înălțat ca să-l vadă întreaga lume (panorama).

Voi toți, locuitorii lumii, și voi, cei ce locuiți pe pământ, priviți când el înalță un stindard pe munți; și când el sună din trâmbiță, ascultați. Isaia 18:3.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Lumea este un teatru; actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. În rândul marilor mase ale omenirii nu există unitate, decât atunci când oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile egoiste. Dumnezeu privește. Planurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrățiți se vor împlini. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie ca elementele de confuzie și dezordine să aibă stăpânire pentru o vreme. O putere de jos lucrează pentru a aduce la împlinire ultimele mari scene ale dramei — Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiurii în cei care se leagă între ei în societăți secrete. Cei care cedează patimei confederării lucrează la împlinirea planurilor vrăjmașului. Cauzei îi va urma efectul.

Niciodată acest mesaj nu s-a aplicat cu mai mare putere decât se aplică astăzi. Tot mai mult, lumea nesocotește pretențiile lui Dumnezeu asupra ei. Oamenii au ajuns îndrăzneți în fărădelege. Răutatea locuitorilor lumii a umplut aproape măsura nelegiurii lor. Pământul acesta a ajuns aproape la punctul în care Dumnezeu va îngădui nimicitorului să-și îplinească voia asupra lui. Înlocuirea Legii lui Dumnezeu cu legile oamenilor, înălțarea, prin autoritate pur omenească, a duminicii în locul Sabatului biblic, constituie ultimul act al dramei. Când această înlocuire va deveni universală, Dumnezeu Se va descoperi. Se va ridica în maiestatea Sa ca să zguduie cumplit pământul. Va ieși din locul Său ca să-i pedepsească pe locuitorii lumii pentru nelegiuirea lor, iar pământul își va da în vileag sângele și nu-și va mai acoperi pe cei uciși.

Stăm pe pragul crizei veacurilor. În succesiune rapidă, judecățile lui Dumnezeu se vor succeda: foc, potop și cutremur, împreună cu război și vărsare de sânge. Nu trebuie să fim surprinși în această vreme de evenimente atât de mari, cât și decisive; căci îngerul milei nu mai poate rămâne multă vreme ca să-i ocrotească pe cei nepocăiți.

Criza se strecoară pe nesimțite asupra noastră. Soarele strălucește pe cer, parcurgându-și cursul obișnuit, iar cerurile încă vestesc slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și dau în căsătorie. Negustorii încă cumpără și vând. Oamenii se îmbrâncesc unii pe alții, își dispută întâietatea. Iubitorii de plăceri încă se îngrămădesc la teatre, la curse de cai, la iadurile jocurilor de noroc. Cea mai mare înfierbântare domnește, totuși timpul de probă se încheie cu repeziciune, iar fiecare cauză este pe punctul de a fi hotărâtă pentru veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El și-a pus în lucrare toate instrumentele, pentru ca oamenii să fie înșelați, amăgiți, absorbiți și fermecați până când se va încheia timpul de probă și ușa îndurării va fi închisă pentru totdeauna.

Nelegiuirea aproape că și-a atins limita. Confuzia umple lumea, iar o mare groază este pe cale să vină asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce este pe cale să se abată curând asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.

În această vreme, când nelegiuirea predomină, putem ști că ultima mare criză este iminentă. Când sfidarea legii lui Dumnezeu este aproape universală, când poporul Său este asuprit și apăsător de către semenii săi, Domnul va interveni.

Ne aflăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeciile se împlinesc. O istorie stranie, plină de evenimente, este consemnată în cărțile cerului. Totul în lumea noastră este în frământare. Sunt războaie și vești de războaie. Neamurile sunt mâniate, și a venit vremea celor morți, ca să fie judecați. Evenimentele se schimbă, conducând către ziua lui Dumnezeu, care se apropie cu mare grabă. Mai rămâne încă doar o clipă de timp, ca să zicem așa. Dar, deși deja se ridică neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției, acum nu există o confruntare generală. Încă sunt ținute cele patru vânturi, până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți pe frunțile lor. Atunci puterile pământului își vor aduna forțele pentru ultima mare bătălie. Slujire creștină, 50, 51.